

mere paa sin Side for adskillige Aar tilbage end for Dieblisset, og jeg er fuldstændig overbevist om, at han ved at fortsætte Striden vil faae færre og færre Tilhængere. Han har nu stillet sig yderligst i Kampen for den Grundlovsfortolkning, at enhver Regjering, der ikke har Folkethingets Flertal paa sin Side, skal vige Pladsen, en Grundlovsfortolkning, der staar i Strid ikke alene med Grundlovens Bestemmelser i § 13, men heller ikke deles af Statens øvrige Myndigheder eller de Domstole, som i Følge Grundloven selv ere de eneste kompetente Dommere i disse Spørgsmaal. Jeg veed da ogsaa, at den heller ikke deles af Grundlovens egne Fædre. Jeg citerede forleden Dag nogle Uttringer af Tscherning, da den første provisoriske Finantslov var til Forhandling. Jeg vil bemærke, at disse Tschernings Udtalelser sif Tilslutning af samtlige de daværende Folkpartier og til en vis Grad Godkendelse ved et enstemmigt Votum fra Thinget. Den ærede Taler har oplevet at se Stadfæstelse i disse Dage paa, at Flertallet, hans tidligere Meningsfæller i denne Sal ere langt fra at ville følge ham paa dette Omraade. Nu vil jeg ganske vist sige, at det for den ærede Taler kan være sørgeligt at opleve at blive forladt af sine tidligere Meningsfæller, men vi Andre kunne heller ikke have synderlig Fornøielse deraf. Thi naar de, medens de ikke ville godkende denne Fortolkning af Grundloven, dog vedblivende ville hævde Konsekventerne deraf, nemlig de abnorme Tilstande, hvori de selv som Følge af denne Fortolkning af Grundloven have bragt hele Lovgivningsvirksomheden, saa har dette forandrede Standpunkt ikke noget som helst Værd for os. Jeg kan nu slet ikke forstaa det Standpunkt, de Herrer have stillet sig paa; thi derved ville de jo ligefrem gjøre det uundgaeligt, at Striden vil vedblive. Vi kunne ikke komme bort fra de af dem selv fremtvungne Tilstande, saa længe de ville hævde deres Berettigelse dertil, skjøndt de ikke længere hævde den Grundlovsfortolkning, som har fremtvunget Kampen. Hvor længe Bølgjerne ville følge dem, veed jeg ikke, og det skal jeg derfor ikke komme ind paa; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at naar de Herrer beständig med temmelig store Ord tale om, at de have Folket og Menigmand paa deres Side, saa have de dog kun 60 % med sig, og disse 60 % veie virkelig ikke Mære, fordi de tituleres Demokratiet eller Menigmand. Men de 40 %, som vi have paa vor Side, rumme Størstedelen af de Samfundsklasser, hvis Interesser og Rettigheder Grundloven fuldt saa meget har værnet om. (Modsigelse.) So fuldt

saa meget, mine Herrer. Thi naar der kommer Folk, som faae Valgret her i Danmark, fordi de have været her en 10—15 Aar, Nordmænd, Tydskere og Svenskere, som faae Indfødsret og derfor Valgret, saa siger jeg, at den Slags Menigmands-Stemmer — Folk, som, naar de ikke længere kunne tjene Brødet her, søge sig et andet Fædreland — veie virkelig ikke saa meget som deres, hvis Familier have været knyttede til Fædrelandet i Aarhundreder, og hvis hele Vel og Ve er knyttet til Landet. Jeg tror altsaa, at disse 60 %, hvad enten man kalder dem Demokratiet eller Menigmand, eller hvad Navn man giver dem, ikke er saa imponerende oversfor de 40 %. Disse 40 % have nemlig med sig paa den ene Side de Domstole, som Grundloven selv har anerkjendt som de eneste kompetente til at afgjøre den Slags Stridsspørgsmaal, og paa den anden Side de Statsmyndigheder, som Grundloven selv har overdraget Varetagelsen baade af Domstolene og Lovene. Altsaa, mine Herrer, det forandrede Standpunkt, som den ærede Ordfører har villet hævde i disse Dage, kan jeg ikke rigtig godkende. Det forekommer mig, at hvad enten det nu virkelig er saa eller ikke, har han den uheldige Rolle, at han paa samme Tid som han frigjør sig for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds' Medarbejderskab, alligevel gaar hans Grinde. Den Politik at ville nægte den provisoriske Finantslov og saaledes allerede paa dette Standpunkt standse hele vor Lovgivningsvirksomhed er der ikke sund Mening i, og jeg skal derfor ikke søge at imødegaa de forskjellige Argumenter, som ere komne frem i denne Sag, og som i Øvrigt i sig selv ikke ere meget værd.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Det er for hændet, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) har havt en fra det øvrige Flertal noget afvigende Mening, og han har ogsaa havt det borgerlige Mod at udtale den. Dette har han ogsaa til Dels gjort ved denne Veitighed. Det ærede Medlem har aabent udtalt, at han nærede en ikke ganske ringe Betænkelighed ved at stemme for Fortæstelsen af den foreløbige Lov, og han afsæfede Conseilspresidenten en Erklæring om, hvad Følgen vilde blive, naar det eller det skete ved Afstemningen. Det tør jo ikke forudsættes, at det er simpelt og har Nysgjerrighed, der har drevet det ærede Medlem til at rette dette Spørgsmaal til Conseilspresidenten; thi saa vilde det jo være meget uberettiget; det tør vel antages, at det ærede Medlem har reist dette Spørgs-